

flag Dovesfagen, thi Sagen er meget vigtigere med Hensyn til Indlendinge end med Hensyn til Udlandinge. Seg vil altsaa foreslaa de Herrer, som sympathisere med Forslaget under Nr. 27, i alt Fald at stemme for Mindretallets Forslag. — Seg skal ikke opholde det høie Thing længe, men jeg skal dog endnu henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for 4de Kredts (Jallefen), fordi han kom tilbage til den i og for sig mindre betydelige Sag, nemlig Endingsforslaget 1. b, som gaar ud paa, at Legitimation kun skal ske ved et offentlig Dokument og derimod ikke ved et privat Bevidnelse. Det ærede Medlem vilde videre udføre det Exempel, han nævnte igaar, han sagde nemlig, at naar en Mand havde været Tjener hos en Familie, og denne Familie havde givet ham en Attest om hans Forhold, saa burde en saadan være tilstrækkelig for Politimyndighederne her i Landet til at tage imod ham. Seg kan imidlertid slet ikke gaa ind paa denne Anskuelse; thi det vil for det Første lede til en høi Grad af Usikkerhed og dernæst ogsaa til en hel Række falske Attester. Enhver Udlanding kan sagtens faae en saadan Attest lavet; og hvorledes skulle en Politimyndighed kunne faae at vide, om den var falsk eller ikke? Vi maa nemlig vel lægge Mærke til, at der her tales om Attester fra fremmede Lande, og at man skulde tage saadanne Attester fra Husbonden i fremmede Lande, for gyldige, kan jeg virkelig paa ingen Maade gaa ind paa. Desuden vil jeg bemærke, at det vil give Konfusion i alt bestaaende Retstilstande, idet vi lige over for Svenskerne have administrativt bestemte Regler om, hvorledes der skal forholde sig med disse Attester. Det staar i et Cirfulcere af 5te April 1856, hvilke Attester Sænskerne skulle medbringe, og hvorledes de skulle tilveiebringes i Sverrig. Det forekommer mig, at vi af denne Grund skulde blive staende ved den administrativt foreslaaede Ordning og optage den i Loven. — For saa vidt det ærede Medlem atter kom tilbage til sine Sprogbemærkninger fra igaar, vil jeg ganske vist nødig komme nærmere ind derpaa. Han sagde, at han kun havde nævnt eet Exempel i § 8, nemlig det om Boghaveren; men han nævnde et til ved § 13, som var afgjort galt. Seg vil foreskifte villigt modtage enhver Belysning i saa Henseende fra hans Side, og jeg skal give ham Ret i, at man skal søge at faae saa adækvate og korrekte Udtryk for sine Tanker som vel muligt. Seg tvivler heller ikke om, at det ærede Medlem selv bestreber sig derfor, skjøndt jeg ikke kan negte mig den Fornøjelse at minde det ærede Medlem om en Udtalelse, der er fremkommen fra min ærede Sidemand, det ærede 5te kongevalgte Medlem (Fischer), om en høit betydelig Uklarhed i en Betænkning, som han havde frevet, idet den gik ud fra to stik modsatte og uforenelige Forudsætninger; man kan fortrinnsvis lægge Vægt paa Klarhed i Tanken og paa Klarhed

i sit Sprog; jeg skal bestrebe mig for begge Dele.

Strup: Det forekommer mig, at de fleste Udtalelser om § 8 egentlig gaa ud paa, at man ikke finder selve Lovforslagets Bestemmelser for strenge lige over for Udlandinge. Naar man foresøger paa at mildne Bestemmelserne om Paategningen i Opholdsbogen angaaende overgaaende Straffedomme, er Grunden nærmest den, at man anser det for givet, at Indlendinge nødvendigvis maa komme ind under den samme Bestemmelse. Den ærede Ordfører bemærkede i den Anledning, at det forekom ham rigtigst, at man vedtog Udvalgets Forslag, i alt Fald Flertallets, — han hører selv til Flertallet, — og at man saa, om man vilde, søgte det forandret til 3die Behandling. Det forekommer mig derimod, at hvis man virkelig er enig om, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 8 er passende for Udlandinge, vilde det være det ene Rigtige at give det tilkjende ved at stemme for Lovforslagets § 8 og imod saavel Udvalgets Flertals som det Mindretals Forslag og saa, for saa vidt det af Diskussionen om det næste Afstnit skulde fremgaa, at man fandt de samme Bestemmelser for strenge for omvandrende Indlendinge, at give dette Udtryk ved 3die Behandling, hvilket jo vilde være overmaade let ved i Stedet for simpelt hen i det andet Stykke af § 15 at henvise til § 5—§ 8, udtrykkeligt at sige, hvad det er, man vil have skal gjælde. Seg maa altsaa anbefale, at man stemmer imod begge Udvalgets Forslag for derved at tilkjendegive, at man i Virkeligheden slutter sig til den høitærede Justitsministers Forslag om Behandlingen af Udlandinge.

Jessen: Den Anvisning, som den ærede Taler, der nu satte sig, gav, skal jeg gjerne følge, idet Bestemmelsen i § 8 ikke lige over for Udlandinge forekommer mig, at have nogen væsentlig Betydning, da den, hvem en Straffedom er overgaaet, jo vil blive udsendt af Landet. Kommer han engang igjen ind i Landet, vil det være temmelig rimeligt, at han ikke fører den Opholdsbog, hvori disse Paategninger staa, med sig, men enhverver en ny Bog. Med Hensyn til Indlendinge, hvor Sagen ganske vist stiller sig noget anderledes, kan man jo gaa frem paa den Maade, som den ærede Taler foreslog. Seg ser ikke Noget til Ginder for, at man kan følge det ærede Medlems Anvisning. Seg tillod mig igaar at bede om Ordet navnlig for at gjøre en Bemærkning over for den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kredts (Krieger) i Anledning af en Forstaelse af mine Uttringer, som jeg ikke kan vedfjende mig, idet den høitærede Landssthingsmand bemærkede, at jeg skulde have talt for, at man kunde sætte en Gæn i Beleiringsstilstand for at faae Velighed til at udvise en eller anden bespørlig eller farlig